

Cròniques del món

El president iranià, Mahmud Ahmadinejad, es aclamat per milers de persones durant el viatge que va fer al Líban la setmana passada.

Ahmadinejad provoca Israel

AMMAN ■ Carla Fibla

Milers de persones van rebre amb pètals de rosa, banderes iranianes i retrats del president Mahmud Ahmadinejad, que la setmana passada va arribar a Beirut, la capital del Líban, en viatge oficial. La visita ha estat molt controvertida, sobretot per allò que representa el president iranià i pel seu suport a la minoria xiïta, però també per la delicada situació interna que des de fa unes setmanes viu el Líban. El tribunal internacional que investiga l'assassinat de l'ex-primer ministre Rafiq al-Hariri, el 2005, ha de pronunciar-se abans de final d'any, cosa que, segons els analistes, causarà un nou enfrontament entre la Coalició del 14 de Març, que lidera el seu fill, Saad al-Hariri, i el moviment Hezbollah, els dos grans grups que formen el govern del Líban. Després d'haver escalfat l'ambient amb les possibles repercussions de

la seva visita, mostrant la intenció de llançar pedres a Israel des d'un mirador situat a menys d'un quilòmetre de la frontera, el president Ahmadinejad va ser rebut pels ministres de Hezbollah que formen part del govern i pel president del Parlament, el xiïta Nabih Berri. Després, el seu homòleg, el president Michel Suleiman, el va rebre amb tots els honors al palau presidencial de Baabda. La visita del president iranià ha significat per als més temerosos del bàndol pro-occidental una perillosa ingerència d'un país que té actituds massa radicals. El suport públic de l'Iran a Hezbollah i a Hamàs, que Ahmadinejad utilitza sovint per molestar Israel, es transforma en una arma complicada de controlar per un país com el Líban, amb una inestabilitat interna creixent. Modestament, el president Suleiman va advocar per estrènyer relacions amb l'Iran en diversos àmbits,

com per exemple l'energètic, perquè el Líban té greus dificultats de subministrament elèctric. L'estancat procés de pau entre palestins i israelians i la política dels assentaments jueus van ocupar gran part de les trobades que hi va haver. Les reunions amb el primer ministre, Saad al-Hariri, i amb el líder de Hezbollah, Hassan Nasrallah, van tenir enfocaments diferents: si el primer va exhibir un to conciliador, el segon fou més combatiu, i demanà a l'Iran més compromís pel que fa a suport polític i militar. El moment més emotiu del viatge del president Ahmadinejad fou durant les visites a Qana i Biny Jbeil, molt afectats durant la guerra del 2006 i que han estat reconstruïts amb diners de l'Iran. Israel es va mantenir en estat d'alerta: sense enviar reforços a la frontera, però mostrant-se disposat a contestar a qualsevol provocació, simbòlica o no.

França s'ha mobilitzat per les pensions.

PARÍS ■ Juli Martí

Una bola que creix. El risc que França es parilitzi preocupa el govern. El moviment de protesta contra la reforma del sistema de pensions francès és, segons les enquestes, cada dia més popular i, si bé la vaga indefinida fou poc seguida al sector dels transports, el 70% de la producció de carburant es podria trobar compromesa si s'estengués per les refineries franceses. De les 12 que hi ha repartides pel territori, tres ja havien reduït considerablement la producció la setmana passada, cosa que obligà el govern a anticipar hipotètiques situacions complicades. Per una altra banda, els sindicats se sorprenien de l'èxit i de la durada de la mobilització dels treballadors i, fins i tot, de la dels joves i estudiants, cada vegada més nombroses. L'antiga candidata socialista a la presidència del país, Ségolène Royal, encoratjava els batxillers i universitaris a protestar contra el pas de l'edat legal per cobrar una jubilació de 65 anys a 67. Prop de 1.000 instituts d'un total de 4.000 que hi ha a França foren l'escenari de diverses activitats, com ara l'ocupació, la distribució de fullets (prohibida pels reglaments de tots els instituts públics francesos), o la destrossa de mobiliari dels edificis escolars. El president Nicolas Sarkozy, que durant la campanya electoral del 2007 va prometre de no tocar el sistema de pensions, dient que "el finançament de les pensions

és garantit fins l'any 2020 i això no ho qüestiona ningú" no reïx, ara, a justificar una reforma que molts militants, partidaris o fins i tot dirigents de l'esquerra reconeixen, ni que sigui amb la boca petita, com a necessària. La popularitat del govern, que ja era prou feble, ha baixat encara més i l'antic primer ministre socialista, Laurent Fabius, es declarava "totalment favorable a un canvi de govern [tal com és previst un cop adoptada la reforma de les pensions], però sobretot voldria que el senyor Sarkozy es canviï ell mateix". La possibilitat d'una marxa enrere del govern sembla, ara com ara, inimaginable. Amb una reforma fiscal anunciada aquests dies per tal de suprimir el famós escut fiscal –que garanteix un màxim d'imposició del 50% als ingressos més elevats–, que Sarkozy mateix va fer adoptar tot just després de ser elegit president, el govern confiava reduir la simpatia popular envers els vaguistes. Amb tot, François Baroin, el ministre de Finances, encarregat d'anunciar la notícia, va perdre uns quants punts al darrer sondatge.

PEQUÍN ■ Miquel Toran

Ingerència Nobel. La Xina ja havia avisat Noruega de les repercussions en les relacions bilaterals si Liu Xiaobo era guardonat amb el premi Nobel de la pau. De manera que la cancel·lació de viatges d'alts càrrecs de tots dos països, d'intercanvis

culturals i l'amenaça de Pequín de no signar un tractat comercial sense aranzels no han arribat per sorpresa al govern noruec. Per sort, per als rics escandinaus només un 2% de les seves exportacions van destinades a aquell país asiàtic. La Xina, que va qualificar "d'obscenitat" el guardó, el considera una inacceptable ingerència i una estratègia d'occident per posar traves en el seu desenvolupament, i ha recordat que Liu Xiaobo es simplement un delinqüent comú a que queden nou anys de condemna per complir. Mentre que de cara a la comunitat internacional ataca tots els que li reclamen una obertura en l'àmbit dels drets humans, de portes endins molts pocs s'han assabentat del premi i molts menys saben qui és Liu Xiaobo. Els programes especials sobre els premis Nobel van desaparèixer dels mitjans de comunicació, no se'n va fer menció explícita en televisions o diaris, i van detenir diversos activistes que celebraven la notícia. Però als líders d'aquesta dictadura els van sortir més veus discordants. A final de la setmana passada un grup de veterans membres del Partit Comunista van signar una carta en què demanaven llibertat d'expressió i d'informació. La carta, molt semblant en contingut al

Liu Xiaobo, nou Nobel de la pau.

Entrevista

“Això és el principi de la fi de Chávez”

Ismael García

Diputat per la Taula d'Unitat Democràtica de Veneçuela

—Per què els veneçolans s'han girat d'esquena a Chávez?

—El poble veneçolà és un poble intel·ligent, que posa els governants i els treu depenent de com assumeixin les seves responsabilitats. Jo crec que el poble ha estat massa generós i bondadós amb el president Hugo Chávez. Ell sap que fa temps que perd el suport popular i per això ha fet servir el Parlament per fer lleis que intimidin i que facin por a la gent. I sobretot lleis per a controlar la societat, com la llei de les comunes o la llei electoral.

—L'oposició ha criticat amb duresa la llei electoral...

—Perquè aquesta llei és absolutament antidemocràtica. És una llei que permet a qui és minoria en la societat de tenir més diputats.

—Creieu que aquesta derrota és més dura que la que va viure Chávez el 2007, amb el referèndum constitucional?

—Ambdues han estat importants. La del 2007 no la va tenir en compte, perquè va continuar aprovant lleis inconstitucionals a l'Assemblea i fent totes les bogeries que li van passar pel cap. Però aquesta derrota posa davant del món de manera més clara que el govern no representa la majoria de la societat. El govern va treure només el 48% dels vots i els grups opositors vam obtenir el 52%, la qual cosa posa el govern en desavantatge.

—Com serà la convivència política a partir d'ara, en una Assemblea on des de fa cinc anys no hi ha diputats opositors?

—Bé, ara han de fer allò que cal. El govern té l'obligació de cercar el consens.

—Creieu que hi ha possibilitat de consens?

—No, no crec que Chávez tingui voluntat de rectificar. Però sí que és cert que s'obre una gran esperança, perquè ara el poble veneçolà sap que aquest senyor no té el suport de la societat. Les condicions amb vista a les eleccions del 2012 seran unes altres.

—No temeu que l'Assemblea aprovi lleis contràries als interessos de l'oposició abans de la renovació, prevista el mes de gener?

—L'Assemblea actual no té la legitimitat per a fer aquesta mena de coses i no hauria de fer-les. L'Assemblea, en aquest moment, és com un alcalde o un governador que nomena una comissió per fer la transició. L'Assemblea hauria de parlar amb els nous parlamentaris electes sobre determinades polítiques i, en tot cas, hauria d'accelerar el relleu.

—L'oposició té la percepció que és prop de la fi de Chávez o creieu que el camí encara és llarg?

—Això que ha passat és el principi de la fi de Chávez. Ens hi acostem i crec que aquest camí és el que hem de seguir ara, amb responsabilitat. El país ha de veure que hi ha una força alternativa a Chávez que es va construint i mereix el suport de la gent per a governar partir de 2012.

*Federico Rivas Molina
Caracas (Veneçuela)*

document Charter 08 que va portar a presó a Liu Xiaobo, anava signada per notables com l'antic secretari de Mao o un dels ex-editors del diari oficial. És impossible de predir les conseqüències a llarg termini d'aquest guardó que situa Liu Xiaobo al nivell d'icones de la llibertat com Nelson Mandela o la birmana Aung San Suu Kyi. La dissidència xinesa, molt escassa, gens unida i oblidada

pel seu mateix poble, té ja una cara que la representa. La cara darrera d'uns barrots d'un home prim, fràgil amb mirada sincera i gestos pacífics. A curt termini, sembla poc probable que la Xina l'alliberi i una de les incògnites més grans és qui recollirà el premi el dia 10 de desembre. La seva dona ho intentarà, però des del dia 8 d'octubre és sota una mena d'arrest domiciliari, que s'assembla

més a un segrest, perquè no hi ha cap ordre judicial, i en cas que li sigui permès de viatjar a Oslo potser li impedirien de tornar-ne. Qui finalment el reculli corre el perill, o l'honor, de ser la propera diana d'atacs del règim i també, és clar, de ser condemnat acusat d'incitar a la subversió de l'estat, uns càrrecs genèrics aplicables a tothom qui surti de la línia de pensament establerta.